

Arrest

nr. 272 253 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 februari 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De beroepen tegen deze beslissing werd verworpen bij de arresten met nummer 258 747 van 27 juli 2021 en nummer 263 222 van 28 oktober 2021.

1.2. Op 9 december 2021 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 03/02/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 28/10/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“7.1. Premier moyen

La partie requérante prend un premier moyen de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation du principe de proportionnalité, de la violation du principe général de droit de l'Union européenne à être entendu, de la violation de l'article 3 de la CEDH, de la violation des articles 7, 74/13 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs.

7.1.1. 1ère Branche

21. L'article 7 alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit

donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé]3 :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

4° s'il est considéré par le Ministre [2 ...]2 comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

5° [2 s'il est signalé aux fins de non-admission [4 et d'interdiction de séjour dans le SIS]4 ou dans la Banque de données Nationale Générale;]2

6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;

7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [3 ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]3 il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;

10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, [3 ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique,]3 il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;

11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;

[112° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée;]l

[4 13° si l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour.».]

22. Un ordre de quitter le territoire est un acte administratif régi par la loi précitée du 29 juillet 1991. L'article 3 de cette loi prévoit notamment que la « motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ».

23. Force est de constater que la partie requérante se trouve toujours dans l'impossibilité médicale de quitter sa structure d'accueil et le territoire belge comme le démontre le certificat actualisé du 1er juin 2021 (Pièce 3).

24. En outre, force est de constater que la situation de la partie requérante n'a pas changée et nécessite toujours un suivi, alors que la partie adverse indique que la partie requérante doit quitter le territoire dans les 6 jours, sans plus d'explication ni considération relative à l'état de santé de la partie requérante.

25. Tout d'abord, un tel délai ne permettrait pas à la partie requérante de suivre son traitement ou d'organiser une alternative à celui-ci, s'il en existe une - quod non -, alors que son traitement est pour rappel vital.

26. La décision est donc entachée d'une absence de motivation au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la partie adverse informant uniquement la partie requérante de la décision de l'éloigner du territoire belge.

27. Pour être adéquate, la motivation d'une décision doit permettre à son destinataire de la comprendre et de connaître les raisons qui ont poussé le décideur à prendre la décision dans le sens adopté.

28. Cette obligation de motivation adéquate de la partie défenderesse s'apprécie tant au regard des éléments factuels connus de celle-ci qu'au regard des obligations imposées à cette dernière par la loi de 1980.

29. L'article 62 §2 alinéa 1er de la loi de 1980 dispose que :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent. »

30. Et l'article 74/13 de la loi de 1980 précise que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

31. Or, la décision entreprise ne tient nullement compte de l'état de santé de la partie requérante.

32. La partie défenderesse, en ne mentionnant pas ces éléments, n'a pas motivé adéquatement sa décision. Les éléments médicaux relevés ci-dessus étaient pourtant connus par celle-ci.

33. La décision doit en effet être motivée en fonction des éléments de fait propres à chaque dossier et non par l'adjonction d'une simple information non individualisée. En l'espèce, la décision est motivée de manière erronée, non individualisée et lacunaire.

34. En effet, la décision ne mentionne pas les éléments de fait et de droit qui permettraient à la partie requérante de comprendre pourquoi est éloignée du territoire alors que la partie requérante est soignée en Belgique et que son traitement est vital, alors qu'elle produit des éléments qui indiquent que ce traitement n'est pas disponible dans le pays de renvoi.

35. La décision n'est pas de surcroît individualisée puisque n'y figure aucune mention relative aux éléments médicaux susmentionnés.

36. La décision litigieuse est à ce point stéréotypée, alors qu'elle concerne les droits fondamentaux de la partie requérante qu'elle contrevient aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et qu'elle doit être considérée comme nulle.

37. La partie requérante sollicite dès lors l'annulation de cette décision.

38. En outre, le dernier certificat médical du 1er juin 2021 précise :

« Insuffisance rénale chronique terminale nécessitant dialyse 3x/semaine »

39. Dans ce contexte, éloigner la partie requérante sans lui laisser le temps ou la possibilité de s'organiser pour trouver une alternative est disproportionné et contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. En effet, cette décision éloigne une personne gravement malade qui doit, comme l'atteste le certificat médical joint, avoir un accès facile aux soins ainsi qu'un suivi médical. Le renvoi de la partie requérante en Géorgie constituerait alors un traitement inhumain et dégradant, alors qu'une interdiction absolue d'un tel traitement est imposé à la partie défenderesse.

40. Compte tenu de la maladie grave dont la partie requérante est atteinte, il serait par ailleurs contraire à la dignité de l'éloigner du territoire belge, sans hébergement ni soins et ne disposant d'aucun moyen pour subvenir à ses besoins de base et ses soins.

41. Il en résulte que l'ordre de quitter le territoire attaqué n'est pas adéquatement motivé, et qu'il doit par conséquent être annulé.

42. La première branche du moyen est fondée."

3.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De aangevoerde schending van voormeld beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 73/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidssituatie, die hem niet toelaat om het grondgebied op heden te verlaten. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het standaard medisch getuigschrift van 1 juni 2021 opgesteld door dokter R., waaruit dient te blijken dat verzoeker lijdt aan een chronische nierziekte en driemaal per week een hemodialyse dient te ondergaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 april 2019 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In het kader van deze procedure werd tevens opgeworpen dat verzoeker driemaal per week een hemodialyse ondergaat. In zijn medisch advies van 18 november 2019 stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat een kwaliteitsvolle hemodialyse beschikbaar is in verzoekers land van herkomst. Op 2 december 2019 werd verzoekers aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 8 april 2020 bij arrest met nummer 234 960. Op 5 augustus 2021 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. In het kader van deze procedure werd het voormelde standaard medisch getuigschrift van 1 juni 2021 neergelegd. Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 13 september 2021, zoals vervat in het administratief dossier, blijkt dat het standaard medisch getuigschrift van dokter R. de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigt. De arts-adviseur stelt daarenboven vast dat er geen contra-indicatie is om te reizen. Verzoekers aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16 september 2021. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing waardoor deze definitief is.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekers gezondheidstoestand, en meer bepaald de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de hemodialyse die hij dient te ondergaan, reeds beoordeeld werd in het kader van voormelde aanvragen. Er werd geconcludeerd dat verzoekers medische problematiek niet in de weg staat dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. In zijn verzoekschrift laat verzoeker na te verduidelijken waarom er bij het nemen van de onderhavige beslissing in andersluidende zin geoordeeld dient te worden.

Wat betreft zijn gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind voert verzoeker in zijn eerste middel geen concrete elementen aan. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, kan er worden verwezen naar voormelde vaststellingen. Om een schending van voormelde bepaling aannemelijk te maken, dient verzoeker daarenboven doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8

oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker laat na om dergelijke bewijzen voor te leggen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. In een laatste middelonderdeel betoogt verzoeker dat het voor hem, gezien zijn gezondheidstoestand, onmogelijk is om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van zes dagen zoals voorzien in de bestreden beslissing. Uit de gegevens van de zaak blijkt echter dat verweerder niet is overgegaan tot de gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing en dat verzoeker heeft kunnen beschikken over de volle termijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek, zoals bepaald in artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet derhalve niet in welk belang verzoeker heeft bij deze grief.

3.1.5. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“7.1.2. 2ème Branche

43. L'article 7 de la Loi de 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

44. La Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, que

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. »

45. De plus dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

46. En l'espèce, le Conseil constatera que la partie défenderesse n'a pas pris la peine d'interpeller la partie requérante sur les éléments de sa situation concrète en lien avec sa situation personnelle avant de prendre la décision querellée.

47. Il résulte de ce qui précède que la partie requérante n'a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation de vulnérabilité, en l'occurrence le fait que la partie requérante suit un traitement qui est essentiel pour son maintien en vie vu les pathologies dont il souffre.

48. Sans devoir se prononcer sur ces éléments, votre Conseil ne pourra que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de bonne administration et principe général de droit européen.

49. En effet, comme indiqué ci-dessus, lorsqu'elle entend mettre un terme au séjour irrégulier d'un ressortissant Etat tiers qui se trouve illégalement sur son territoire, la partie défenderesse est tenue aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, lequel transpose l'article 5 de la « Directive retour », de prendre en considération, notamment l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. Par ailleurs, l'article 6.4 de cette même Directive laisse explicitement aux États la faculté d'accorder à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier un droit de séjour pour des motifs humanitaires, charitables, ou autres. Enfin, tout ordre de quitter le territoire est pris dans un délai déterminé laissé à l'appréciation de l'administration compte-tenu des circonstances de l'espèce.

50. Dans ces conditions, il ne peut être raisonnablement soutenu qu'en tout état de cause la procédure administrative n'aurait pu aboutir à un résultat différent. L'état de santé fait clairement partie des éléments de nature à militer en défaveur de la décision prise ou, éventuellement, à influencer sur son contenu.

51. Il y avait donc lieu de prendre en considération les éléments médicaux présents dans le dossier administratif, et d'entendre la partie requérante quant à ces éléments si la partie défenderesse désirait prendre une telle décision.

52. Il résulte de ce qui précède que le moyen en cette branche est fondé.”

3.2.1. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Verzoeker betoogt dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing niet gehoord werd door verweerder en daardoor de elementen aangaande zijn gezondheidstoestand en de behandelingen die hij dient te ondergaan, niet heeft kunnen uiteenzetten.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Zoals reeds vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, zijn de medische elementen die verzoeker aanvoert niet van die aard dat zij kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Er blijkt derhalve niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT